

[Knud Lind]

Hvad angår spørgsmålet om advokaterne, nævnede jeg, at det måske kunne blive vanskeligt at undgå at få en advokat ind. I de tilfælde, hvor der sker tvangsindlæggelse, spørges patienten jo, hvilken tilsynsværge den pågældende vil have. Men når man samtidig må konstatere, at den pågældende på spørgetidspunktet er til fare for sig selv eller andre – for ellers kunne den pågældende ikke blive tvangsindlagt – så er det, at vi sætter et lille spørgsmålstegn ved, om det er rimeligt, at vedkommende blot får lov til at nævne navnet på et familiemedlem e.lign. Der burde man muligvis, som hr. Bernhard Baunsgaard nævnte, have en advokat. Men det er noget, vi kan diskutere under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indvandrernes retsstilling.

[Af Wilhjelm (VS) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 81. Fremsat 23/4 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ole Espersen):

Forslaget er som nævnt i bemærkningerne en genfremsættelse med de nødvendige ajourføringer af VS' forslag fra oktober 1980. Regeringen deler den opfattelse, at indvandrernes retsstilling er et område, der med rette påkalder sig megen opmærksomhed. Det var også det, der førte den daværende

justitsminister til at nedsætte fremmedlovudvalget i december 1977.

Udvalget påbegyndte sit arbejde i 1978, altså for 4 år siden, med et meget omfattende kommissorium. Retsudviklingen inden for udlændingelovgivningen har faktisk aldrig tidligere været undergivet en egentlig udvalgsbehandling.

Der er tale om en lang række meget komplicerede spørgsmål, der skal vurderes, ikke mindst også som følge af, at Danmark i dag i langt højere grad end tidligere er internationalt forpligtet inden for området, både inden for EF og blandt de nordiske lande. Det er derfor af den største betydning, at udvalget får mulighed for at gennemføre sit arbejde tilstrækkeligt grundigt.

Vi har hele tiden vidst, at udvalgsarbejdet måtte tage tid; derfor blev udvalget i sit kommissorium bedt om forlods at overveje, om der i tiden, indtil en ny udlændingelov kunne gennemføres, kunne udformes mere detaljerede administrative retningslinjer for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse og for afgørelsen af udvisningssager.

I november 1979 forelå udvalgets første delbetænkning – det var altså ganske hurtigt – om administrative retningslinjer, og på grundlag af denne betænkning udfærdigede ministeriet i maj 1980 nye bekendtgørelser om udlændinges adgang til og udlændinges ophold i Danmark.

Denne del af udvalgets arbejde, som altså blev afsluttet inden for en tidsramme på 1–2 år, har skabt større klarhed over, i hvilke tilfælde en udlænding kan opnå opholds- og arbejdstilladelse eller kan udvises, og dermed har man forbedret retsstillingen for udlændinge i tiden, indtil en ny udlændingelov kan gennemføres. Det var bl. a. det, som folketingets ombudsmand henstillede at vi skulle søge at gøre, og det gjorde vi altså så hurtigt, som det med rimelighed kunne lade sig gøre.

Men dette delarbejde har naturligvis i et vist omfang forsinket udvalgets arbejde med den egentlige lovrevision. Herudover er arbejdet med en samlet lovrevision også blevet noget forsinket af andre delspørgsmål, som udvalget er blevet anmodet om at overveje.

Jeg har selv tidligere givet udtryk for, at udvalgets arbejde ville kunne forventes afsluttet inden udgangen af 1981, og jeg ved, at udvalget har bestræbt sig på at nå dette. Men trods en omfattende mødeaktivitet – og den

[Justitsministeren]

har virkelig været omfattende – lykkedes det ikke, fordi udvalgets drøftelser af nogle af de mest centrale problemstillinger har været væsentlig mere tidkrævende, end man i forvejen kunne forestille sig.

Jeg har haft kontakt med udvalgets formand om tidsperspektivet for afslutningen af arbejdet, og det er hans vurdering, at det vil kunne ske omkring sommeren i år, altså inden for ganske få måneder.

Når den afsluttende betænkning foreligger, vil justitsministeriet sende forslagene til udtalelse hos de berørte myndigheder og organisationer, således at alle synspunkter vedrørende udlændinge vil komme frem til brug for de kommende overvejelser vedrørende en ny udlændingelov.

Det er klart, at udvalgets forslag også vil blive forelagt indvandrerorganisationerne, således at vi kan høre indvandrernes egne synspunkter på den lovgivning, som her forberedes.

Både under forhandlingerne i 1980 om regeringens indvandrerpolitik og under førstebehandlingen af VS' forslag til folketingsbeslutning om indvandrernes retsstilling tilkendegav min forgænger, at det var regeringens opfattelse, at afgørende ændringer i udlændingelovgivningen bør afvente afslutningen af fremmedlovudvalgets arbejde, og dette er fortsat regeringens opfattelse.

De punkter, som er indeholdt i VS' beslutningsforslag, er blandt de mange væsentlige emner af retssikkerhedsmæssig karakter, som fremmedlovudvalget behandler. Regeringen finder det derfor ikke sagligt velmotiveret at skulle gå ind i en nærmere drøftelse af disse emner på et tidspunkt, hvor vi endnu ikke kan gøre brug af udvalgets afsluttende overvejelser og forslag.

Udvalget er bl. a. sammensat af repræsentanter for Dansk Flygtningehjælp og for advokaterne; det er altså ikke et udvalg, der blot er sammensat af embedsmænd fra ministerierne. Når jeg siger det, er det for at understrege, at de afsluttende overvejelser, som vi bestemt mener vi skal vente på, er overvejelser, der vil være præget af alsidighed, som vil repræsentere synspunkter fra flere forskellige sider, fra personer, fra institutioner, der har kendskab til flygtningearbejdet, til udlændingearbejdet, også fra andre synsvinkler end ministeriernes.

Selv om det lyder tilforladeligt, når VS begrundet sin genfremsættelse af forslaget med, at man vil aktivere den mere principielle og politiske debat parallelt med fremmedlovudvalgets afsluttende arbejde for at undgå en unødigt forsinkelse af en lovændring, mener jeg derfor nok, at vi bør have en debat af den karakter, man efterlyser, men at den vil foregå på de bedste præmisser, hvis vi har overvejelserne fra dette alsidigt sammensatte udvalg, før vi her i folketinget tager fat på debatten.

Men sandheden er jo, at det væsentligste grundlag for en sådan debat vil være noget, som vi nu kan have – og det er vel det afgørende nye i forhold til i 1980 – i løbet af ganske få måneder. Når det forholder sig sådan, mener jeg ikke, der kan være nogen som helst tvivl om, at vi bør vente; det ville være en dårlig brug af folketingets tid at starte en debat herom i dette forår.

Jeg ved godt, at man utvivlsomt vil sige, at jeg tidligere har givet udtryk for optimisme med hensyn til udvalgets færdiggørelse af arbejdet, en optimisme, der ikke har vist sig at være fuldt berettiget. Det må jeg erkende, men samtidig vil jeg gerne fremhæve det, jeg sagde før, nemlig at mødeaktiviteten har været meget omfattende, og at problemerne har været store, fordi det drejer sig om et vanskeligt område. Jeg mener, at det så afgjort tjener folketinget bedst, at vi lader dette udvalgsarbejde komme til en ende her i løbet af sommeren.

Hans Jørgen Jensen (S):

I socialdemokratiets arbejdsprogram har vi klart tilkendegivet vor positive holdning til at medvirke til en politik, der sikrer indvandrernes ligestilling og en tryk tilværelse. Jeg skal tillade mig at citere nogle enkelte afsnit fra programmet, som har særlig adresse til indvandrernes retsstilling.

Vi siger, at indvandrernes retsstilling skal styrkes, at udlændingeloven bør revideres bl. a. med henblik på en begrænsning af fremmedpolitiets ansvarsområde; en række sagsområder, der ikke er af politimæssig karakter, bør henlægges til en civil instans, og udvisning bør kun ske ved grov kriminalitet. Det siges også, at det skal tilstræbes, at der til fremmedpoliti og offentlige myndigheder og institutioner knyttes personer med kend-

[Hans Jørgen Jensen]

skab til indvandrernes traditioner, kulturer og sprog.

Der er i socialdemokratiet i de senere år ganske naturligt foregået en meget stor debat om indvandrernes forhold i Danmark, ikke alene om retsstillingen, som er uhyre vigtig, men også om sprogundervisning, folkeskolens særlige problemer, voksenundervisning, en særlig arbejdsmarkedspolitik, og at der også skulle tages religiøse og kulturelle hensyn, for blot at nævne nogle særdeles vigtige spørgsmål for vores indvandrerfamilier, spørgsmål, som efter min opfattelse også har nøje tilknytning til det emne, vi her beskæftiger os med.

Jeg synes derfor, man må sige til VS, at der ikke er nogen grund til at ængstes for, at arbejdet skal gå i stå, som VS nærmest antyder i sine bemærkninger til forslaget, for som justitsministeren jo også har været inde på her i dag, er der rent faktisk foretaget en hel del hen ad vejen, selv om udvalget arbejder.

Jeg mener at kunne erindre, at socialdemokratiet ved den indvandrerdebat, der var her, jeg tror, det var sidste år, sagde, at der bør gennemføres en lovgivning for at betrygge tilværelsen for vore indvandrere, og at vi har tiltro til, at det nedsatte fremmedlovudvalg snart afslutter sit arbejde, så en samlet politik på indvandrerområdet kan påbegyndes. Jeg synes, det er rart, at justitsministeren her i dag har givet udtryk for, at dette arbejde sikkert kan afsluttes i denne sommer, sådan at vi på et, kan man sige, meget gennemarbejdet grundlag vil være i stand til at drøfte dette spørgsmål.

Derfor vil vi fra socialdemokratiets side vente på dette oplæg og kan sige, at det er udmærket, at vi også har vendt spørgsmålet her i dag og har kunnet få offentligheden gjort opmærksom på, at der nu er et genarbejdet forslag på vej.

Agnete Laustsen (KF):

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at grunden til, at VS nu genfremsætter det med de enkelte ajourføringer, som er naturlige, er, at man ikke fortsat vil afvente betænkningen fra fremmedlovudvalget.

Jeg skal da meget gerne indrømme, at diverse justitsministre endda adskillige gange gennem årene har lovet denne betænkning, uden at der af den grund er sket yderligere,

og så må vi jo se, om den nuværende justitsministers løfte, nemlig at den nu forventes at komme til sommer, kommer til at gå i opfyldelse.

Flere af de tidligere talere har været inde på, at man ikke må overse, at der selv uden betænkningen er sket ændringer. Vi har jo fået bl. a. en række bekendtgørelser, hvorefter man har klargjort, under hvilke forhold udlændinge har ret til ophold og til arbejde her i landet. Vi må heller ikke overse, at der allerede er kommet en lovgivning, hvorefter udlændinge har fået kommunal stemmeret.

Vi kan fra konservativ side ikke støtte VS' forslag, både fordi vi finder tidspunktet for dets fremsættelse uheldigt, og fordi vi er enige i dets indhold.

Vi sagde ved den tidligere behandling, at vi fandt det stødende for retsbevidstheden, at udlændinge, uanset om de f. eks. havde gjort sig skyldige i grov kriminalitet, skulle have ubetinget ret til at blive i landet, bare fordi de havde haft ophold her i et eller andet tidsrum, og vi kan, selv om vi er villige til at drøfte en eller anden form for en domstolsprøvelse af udvisninger, ikke gå ind for det af VS foreslåede civile nævn.

Vi må herefter ligesom tidligere afvise forslaget.

Bjørn Elmquist (V):

I venstre er vi enige i de synspunkter, der har været fremme om, at vi trænger til en forbedring af indvandrernes retsstilling. Noget af det, der kan falde for brystet, er det indtryk af vilkårlighed, vi kan få ved de administrative afgørelser, der træffes fra tid til anden; der gives jo dispensationer og undtagelser i visse tilfælde fra de regler, som man ellers lader gælde. Det opfatter vi nu imidlertid hos os som et forsøg på at få løst nogle meget komplicerede og ulykkelige menneskelige problemer.

Men når det er sagt, vil vi gerne være med til at arbejde for, at vi får nogle klare regler, sådan at man fra indvandrernes side ved, hvad der er at holde sig til. Vi vil da heller ikke udelukke, at der på et tidspunkt kan blive tale om en domstolsprøvelse af administrative afgørelser.

Men i øvrigt må jeg henholde mig til det, som justitsministeren gav udtryk for her fra

[Bjørn Elmquist]

talerstolen, nemlig at vi vil afvente resultatet af det omtalte udvalgsarbejde.

Jeg studsede, ligesom justitsministeren gav udtryk for at han havde gjort, ved den del af bemærkningerne til forslaget, hvor der står, at forslagsstillerne, VS, finder, det må være hensigtsmæssigt, at tinget og offentligheden får lejlighed til at forholde sig til de hovedspørgsmål, der består i forbindelse med indvandrerens retsstilling, sådan at fremmedlovudvalgets færdiggørelse af arbejdet kan forløbe parallelt med en principiel debat her i tinget.

Vi mener, det vil være en forkert vej at gå; vi vil hellere have udvalgets endelige udtalelse, for det er bl. a. på grundlag af den, at vi vil gå ned i detaljen og på mere detaljeret facon tage stilling til disse komplicerede spørgsmål.

Vi må derfor sige, at det er præmaturt – for tidligt – at tilslutte sig dette forslag, men vi håber, at vi kan have tillid til det, justitsministeren har sagt, nemlig at vi får resultatet fra udvalget i løbet af ganske få måneder, og at vi i næste samling kan komme i gang med en egentlig drøftelse af de mange enkeltheder, der skal gennemføres på dette område.

Alice Faber (SF):

Fra SFs side er vi enige i, at det er på tide, vi får sikret indvandrerne mod den vilkårlige udvisningspraksis, som har været gældende. Spørgsmålet har gentagne gange været rejst og drøftet her i folketinget. Det hurtigarbejdende udvalg skulle altså ifølge bemærkningerne være færdig i sommer, og det bekræftede justitsministeren lige før.

Hvis VS' forslag ikke finder tilstrækkelig tilslutning i dag, kan vi så vente et udspil fra justitsministeren i efteråret? Jeg vil gerne høre, om det var muligt. Høringen hos berørte myndigheder og organisationer kan jo godt gå hurtigt, hvis justitsministeren ligesom vi finder, at det er påtrængende at få loven revideret nu.

Ved tidligere behandling af VS' forslag har fru Ebba Strange udtalt, at vi er positive over for forslaget, og det er vi stadig. Det er vigtigt at sikre, at udlændinge, som har tilknytning til landet, ikke bliver smidt ud af landet for bagatelforseelser. Vi finder, at de to år ville være et rimeligt tidsrum at have boet her i, når man skal finde ud af, om der er

tale om en fast tilknytning til landet. Vi er også enige i, at et fast samlivsforhold eller andet nært forhold til danske kan give de samme rettigheder. Vi må undgå de diskriminerende sager, der har været i forbindelse med bøsser og lesbiske. Hvad angår pkt. 2, er vi enige i, at der er behov for en præcisering af, hvilke lovovertrædelser der kan medføre udvisning. Vilkårligheden er uheldig, og der skal efter vores mening ske domfældelse.

Hvad angår det tidspunkt, beslutningen om udvisningen skal ske på, er det sværere at give et klart svar. Jeg kan forestille mig, at et menneske efter et længere ophold i et dansk fængsel vil have svært ved at falde til i sit moderland. Han har levet med det danske sprog og den danske tradition i fængslet, så han er blevet en helt anden. Her ville det være rimeligt at udskyde beslutningen. På den anden side kan det være svært at have beslutningen om udvisningen hængende over hovedet.

Vi er enige i pkt. 3 om, at administrationen af loven skal flyttes fra politiet til et andet organ; hvad det så bliver, må vi finde frem til.

Knud Lind (FP):

Sidste gang lovbekendtgørelsen om udlændinges adgang blev ændret, var den 23. maj 1980; det var daværende justitsminister Henning Rasmussen. Allerede kort efter at den var blevet ændret, kunne man konstatere, at der var huller i den anførte lovbekendtgørelse, bl. a. var der spørgsmålet om, hvorvidt indiske gæstearbejdere kunne få lov til at komme til Danmark og demontere en maskine i København; det gjorde man indsigelse over fra fagforeninger her i Danmark, idet man mente, der burde have været udnyttet dansk arbejdskraft.

Når man tager i betragtning, hvor meget VS og til dels det radikale venstre ved hr. Bernhard Baunsgaard har talt og skrevet om udlændinges retsstilling under ophold i Danmark, må man undre sig over VS' endelige resultat i form af et magert forslag til folketingsbeslutning. Man vælger den billige løsning ved at nøjes med at opfordre regeringen til at gøre et eller andet. Det er nemt nok at kritisere fremmedpolitiet, det er straks meget sværere at lave noget helt konkret og sætte det i stedet for.

[Knud Lind]

Det er også langt sværere at forstå socialdemokratiets manglende handling, i særdeleshed når socialdemokratiet ved fru Jytte Andersen allerede inden kommunevalget fra denne talerstol proklamerede reformer for udlændinge. I sit politiske handlingsprogram, som man herfra viftede med inden kommunevalget – for nu skulle stemmerne jo hjem – siger man bl. a. på s. 7:

»Udlændinge, der lovligt har boet her i længere tid, bør i tilfælde af grov kriminalitet eller samfundsskadelig virksomhed kun kunne udvises efter en domstolsafgørelse.«

Så kunne man jo spørge, hvad fru Jytte Andersen mener ned »grov kriminalitet« eller »samfundsskadelig virksomhed«. Jeg ved ikke, om hun tænker på spionage m.v.; det er muligt. Her har vi altså et eksempel på, hvad socialdemokratiet punkt for punkt har skrevet ned til den 17. november 1981, og man har udbasuneret til alle dem, som ønskede at høre på det, at man var klar til at gå i aktion med det, men når man så hører ministeren i dag, er det jo helt andre toner, der lyder.

Hvad er der sket med alle disse tanker? Jeg kan forstå på justitsministeren, at socialdemokratiets handlingsprogram nu er til udtalelse hos embedsmændene. Op til valget var man jo også meget flittig med at oversætte til udlændinge på diverse sprog, og jeg citerer her fra socialdemokratiets valgbrochure:

»Man har gjort sin pligt og kan med god samvittighed vente på resultatet. Med venlig hilsen, socialdemokratiet i hovedstaden. Et kryds ved liste A den 17. november er et kryds for en solidarisk politik.«

Men hvad er det så, vi gør nu? Vi venter på resultatet, og det har vi gjort lige siden, og der er stadig væk ikke sket noget.

Vi fra fremskridtspartiet ser en lille smule anderledes på det end hr. Wilhjelm, der taler om, at ægteskaber, vist endda selv om der ikke er papirer på det, skal kunne virke på den måde, at de pågældende må blive her alligevel. Hvordan taler lederen fra Ishøj kommune så om disse ægteskaber, som hr. Wilhjelm i sine bemærkninger berømmer så højt? Derom siger lederen, fru Tabas – og det er ikke nogen fremskridtsdame, det er en ansat – i Danske Kommuner nr. 18 af 2. september 1981, da man spørger den pågælden-

de, hvordan det går, hvis en tyrk beslutter sig til at gifte sig med en dansk pige:

»Jeg har ikke mødt nogen blandede ægteskaber i Ishøj, uden at det har været begrundet med, at manden skulle opnå en opholds- og arbejdstilladelse.«

Det er altså dem, hr. Wilhjelm berømmede så højt i sit forslag.

Vi venter så stadig væk på resultatet af arbejdet i ministerens udvalg, og jeg kan forstå, at handlingsprogrammet for socialdemokratiet nu er til udtalelse hos embedsmændene, for det er jo sådan set det, man vil få, når vi sammensætter fru Jytte Andersens og justitsministerens indlæg, men fru Jytte Andersens indlæg var ganske vist lige før valget.

Birgith Mogensen (CD):

Det forventes, at fremmedlovudvalget vil fremlægge sin redegørelse om få måneder, og det er jo rigtigt, at netop justitsminister Ole Espersen er meget interesseret i at få denne sag på bordet så hurtigt som muligt. I tillid til justitsministerens troværdighed på alle andre områder mener CD derfor, at VS ikke burde have fremsat dette beslutningsforslag. Lad os nu først se udvalgets redegørelse.

Men på forhånd kan CD godt tilkendegive, at vi ikke vil se så overfladisk på udlændinges import af og omgang med eller besiddelse af hash eller andre narkotika, som VS gør det i sine bemærkninger til dette beslutningsforslag.

Ligeledes finder vi, at der er vægtige årsager til, at en senere ændret udlændingelov bør administreres af samme myndigheder som den nuværende. Vi vinder ikke tid ved at interessere os for dette forslag nu, og CD tror, at et lovudkast på basis af fremmedlovudvalgets snarlige oplæg har større muligheder for at opnå et flertal her i folketetinget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg deler den bekymring, som lyser igennem bemærkningerne til dette forslag til folketingsbeslutning. Bekymringen stammer jo fra det forhold, at det nu er mange år – 8 år – siden ombudsmanden gjorde opmærksom på, at den retsstilling, som det danske samfund har med hensyn til behandlingen af fremmede indvandrere og andre, ikke er et retssamfund værdig.

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg deler den bekymring, der så må rejse sig, når man kan konstatere, at vi endnu ikke er nået til det. Det er skrevet i bemærkningerne, at jeg for ganske kort tid siden igen, som jeg har gjort det i så mange foregående år, har spurgt om, hvornår vi dog får den betænkning, som blev lovet os meget hurtigt, da udvalget blev nedsat, og at jeg igen fik svaret: til sommer, for det fik jeg også forrige år. Jeg håber meget, at det nu er alvor, og at betænkningen kommer, så vi kan tage fat på dette problem og få gjort tilstandene med hensyn til fremmede rimelige for et retssamfund.

I anledning af, at den socialdemokratiske ordfører så letsindigt bemærkede, at der står det og det i socialdemokratiets partiprogram, kan jeg ikke undlade at sige: ja, på et eller andet tidspunkt må den socialdemokratiske propaganda indhente det arbejde, man gør herinde; hidtil er det lykkedes at lægge afstand mellem propaganda og arbejde herinde. Jeg er nødt til at sige det så stærkt, fordi jeg føler, at man gang på gang siger det udadtil, men er meget sendrægtig herinde.

Jeg må også bede justitsministeren om i den tid, der går, inden vi kan rette i udlændingeloven, at behandle indvandrerne mere rimeligt, og det er der jo mulighed for, fordi justitsministeren i meget høj grad har bemyndigelse til at bedre forholdene.

I anledning af det, der siges i bemærkningerne om den tilstand, at man handler retsstridigt fra justitsministeriets side med hensyn til ankeinstans, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at den, så vidt jeg kan konstatere, nu er ophørt med den nuværende justitsminister, og det er et fremskridt. Men det er stadig væk sådan, at indvandrere og andre fremmede risikerer udvisning for ganske bagatelagte overtrædelser.

Om selve forslaget til folketingsbeslutning skal jeg meget hurtigt sige følgende: det første led drejer sig om, at nægtelse af fortsat arbejdstilladelse ikke må ske, når man først har boet her i en årrække. Jeg deler ikke denne meget håndfaste formulering; der er overtrædelser af dansk lovgivning, som, selv om man har boet her en årrække, må kunne medføre udvisning; jeg tænker her på grove narkotikaforbrydelser.

Det næste punkt er, at indvandrere kan udvises, hvis de har opholdt sig i kortere tid her, og det mener jeg også. Jeg er enig i, at

enhver udvisning bør ske på et veldefineret grundlag, hvad det ikke gør i dag, og jeg er enig i, at det ikke må ske efter beslutning i en rent administrativ instans som i dag, hvor det enten er fremmedpolitiet eller justitsministeriet. Jeg tror stadig væk, at det rigtigste vil være at henvise det til domstolsafgørelse.

Endelig det tredje. Administrationen bør fjernes fra noget, der hedder politi. Jeg deler ikke frygten for, at politiet skulle behandle sagerne anderledes end et civilt nævn, men jeg vil gerne støtte forslaget om, at vi opretter et civilt nævn til at varetage disse opgaver, og det gør jeg af hensyn til indvandrerne, der ofte kommer fra lande, hvor politiets opgaver er ganske anderledes end i Danmark.

Og må jeg så ikke bede om til slut, at justitsministeren erindrer sig, hvad hr. Gammeltoft-Hansen skrev i en afhandling i decembernummeret af Juristen & Økonomen om indvandreres retsstilling i Danmark, hvor han peger på en række mulige løsninger, der er i overensstemmelse med en human livsholdning. Jeg minder om, at der fortsat i disse år sker udvisninger fra Danmark af indvandrere og andre fremmede i et antal på henvend 1.800 om året.

Inge Krogh (KrF):

Der tiltrænges stærkt en revision af loven for udlændinge. Det har der gjort længe, og der er presset på fra mange sider. Kristeligt folkeparti mener, det er vigtigt, at vi får regler, der styrker retssikkerheden for folk fra tredjelande.

Som det er nævnt i bemærkningerne, var det i 1960'erne og lige i begyndelsen af 1970'erne, der skete en stor indvandring fra tredjelande. Gennem de senere år har der været tale om familiesammenføringer, og der er tale om, at de unge, der er vokset op her i landet, ønsker sig ægtefælle fra det land, de er kommet fra, ligesom der også sker det, at danskere gifter sig med folk fra tredjelande. De kommer så hertil, og det kan blive en tragedie, hvis ægteskabet går i stykker og den fremmede ægtefælle, som måske har klaret sig godt og fundet sig vel til rette, skal udvises.

Det må være rimeligt, at der gøres noget specielt, måske at der oprettes et uafhængigt

[Inge Krogh]

organ, der træffer afgørelse i alle tilfælde, hvor en person står foran en udvisning.

Jeg tror dog næppe, det er muligt at sætte en bestemt tidsgrænse på, sådan som det er foreslået her.

Angående udvisning efter kriminalitet og fængselsstraf mener jeg, det er meget vigtigt, at man allerede ved domsafsigelsen tager stilling til en udvisning. Usikkerhed om udvisning kan være meget pinefuld for den indsatte, der efter min mening vil være bedst tjent med at få en afgørelse med det samme, og fængselsstraffen vil så kunne kortes af.

Som sagt mener vi, det er vigtigt at få en revision, og vi må håbe, at det udvalg, der arbejder med forholdene, hurtigt kan komme med en betænkning, og at der hurtigt kan foregå høringer.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke ordførerne for SF og det radikale venstre for deres modtagelse af dette forslag.

Til justitsministeren og de fleste andre ordførere må det blive en noget anden bemærkning, jeg gør. De har stort set alle sammen sagt, at det var meningsløst at komme med et forslag af denne art, fordi vi jo afventer fremmedlovudvalgets betænkning, og den er lige på trapperne. Justitsministeren sagde, at det ikke var sagligt motiveret ikke at afvente den, selv om nogle af vores bemærkninger kunne lyde tilforladeligt, og så sagde han, at situationen jo var ganske ny i forhold til, da vi fremsatte et tilsvarende forslag for to år siden.

Situationen er ikke spor ny. Da vi havde den debat for to år siden, svarede den fuldstændig til denne, idet nemlig det store flertal af ordførerne nægtede at gå ind i en debat om, hvordan de syntes reglerne for udlændinges retsstilling her i landet skulle være, med henvisning til, at ministeren jo havde lovet, at fremmedlovudvalgets betænkning ville foreligge i løbet af få måneder. Og det udvalgsarbejde, vi havde om VS' forslag dengang, blev aldrig et seriøst udvalgsarbejde, fordi langt de fleste ordførere også dengang blot forholdt sig til, at man jo lige så godt kunne vente, for nu lå fremmedlovudvalgets betænkning der jo meget snart. Det har gentaget sig løbende.

I den trontale, som den nuværende regering fremsatte den 6. oktober sidste år, blev der bebudet lovforslag om udlændinges adgang til landet, og da skrev man i statsministerens skriftlige del, at man ventede, at udvalget afsluttede sit arbejde inden udgangen af indeværende år, altså 1981. Det troede man endnu på den 6. oktober 1981, så det må have været meget tæt på renskrivningen på det tidspunkt, og det er den samme historie, vi har hørt nu 5-6 gange i løbet af de sidste tre år.

Det er muligt, at der kommer en betænkning til sommer, men den skal så, har ministeren sagt i sit svar til hr. Bernhard Baunsgaard, til udtalelse hos alle involverede og interesserede parter og organisationer, også udlændingenes organisationer osv. osv., og det er ikke nogen hurtig proces, så der vil stadig væk gå en rum tid, før den retsstilling, som, om ikke alle så i hvert fald det store flertal af partier herinde for år tilbage erkendte er skandaløst dårlig, reelt bliver rettet op.

Man kan naturligvis ikke være modstander af et grundigt udvalgsarbejde, men det, vi skal huske på, er, at hver eneste uge der er gået i disse mange år, og hver eneste uge der går fra i dag, hvor flertallet siger: lad os nu vente én gang til, er der skabt og skabes der familiemæssige tragedier, for der er jo nemlig også sket det, at justitsministeren har nægtet at gå ind på at stille nogle af de mere tvivlsomme udvisninger i bero, indtil man har set fremmedlovudvalgets betænkning - eller måske endda helst, vil jeg sige, indtil vi har fået den behandlet. Det forekommer ellers at være et meget rimeligt krav, hvis alle mener, hvad de siger, at de havde ønsket denne betænkning færdig for længe siden, for så er situationen jo den, at det store flertal har ønsket udlændinges retsstilling rettet op for længe siden, men kun dette, at udvalgets arbejde har været betydelig mere kompliceret, end man havde forudset, har gjort, at det har taget adskillige år mere, end man oprindeligt havde forventet. Ville det så ikke være meget logisk at sige: når vi erkender, at udlændinges retsstilling er under al kritik her i landet, og når det kun er, fordi arbejdet har været så kompliceret, at den ikke er blevet rettet op, vil vi i hvert fald undgå disse familiemæssige tragedier ved at udsætte, stille i bero, alle de udvisninger, som vi kan have en eller anden

[Wilhjelm]

formodning om vil ligge i grænseområdet mellem den nuværende praksis og så den praksis, som vil fremgå, når vi omsider får rettet retsstillingen op? Jeg synes, det ville være et minimum, hvis man virkelig mener det, når man beklager, at det har taget så lang tid.

Men ministeren har altså i vinter engang svaret mig, at det vil han ikke, derfor synes jeg ikke, der er nogen vej uden om at presse på her, og det er de partier, der bliver ved med at påberåbe sig, at de vil vente på betænkningen, der er ansvarlige for de tragedier, der kommer til at foregå også i den kommende tid.

Ordføreren for de konservative sagde, at tidspunktet var uheldigt valgt, og det er jeg altså uenig i, som jeg her har begrundet det. Men ordføreren sagde også, at hun og partiet var uenig i selve indholdet, og den melding takker jeg for. De fleste andre gik end ikke ind på indholdet i forslaget.

Men det betyder altså, at de konservative stiller det krav, at indvandrerne på en måde, som man ikke kræver af danskere, skal være rene i kriminalistisk forstand. Jeg synes, det er et diskriminerende krav. Den kampagne, de konservative kørte på et tidspunkt i 1979 om, at indvandrergruppen var særlig kriminel, er jo sagligt tilbagevist først af os og siden af ministeriet og kriminalforsorgen og selv af fremmedpolitiets chef, og når vi ikke har noget som helst belæg for, at indvandrerne skulle være mere kriminelle end danskerne – og det har vi ikke, tværtimod viser undersøgelserne, at de gennemgående er mindre kriminelle – er det diskriminerende at sige, at man ikke vil give dem en sikkerhed efter bestemte kriterier mod udvisning. Det er i virkeligheden at kræve, at lige præcis dette element i befolkningen skal være renere end vi andre, og det er diskrimination slet og ret. Jeg er skuffet over, at hr. Bernhard Baunsgaard deler denne opfattelse på et enkelt punkt.

Venstres ordfører kunne ikke forstå – og det kunne ministeren vist heller ikke – at vi skriver i bemærkningerne, at vi synes, der er grund til at få lagt op til en debat om hovedpunkterne i principperne om udlændinges retsstilling i den fremtidige lovgivning.

Ministeren var enig med os i, at det her var nogle af hovedpunkterne, nogle af de mere principielle punkter i kriterierne for

udvisning og for sikkerhed mod udvisning. Jeg kan ikke forstå, at hr. Bjørn Elmquist siger: nu skal vi se betænkningen først, og så kan vi begynde at kigge på detaljer ud fra det, der står i den. Det er da en bagvendt måde, for f.eks. holdningen til, om indvandrere skal være sikret mod udvisning, hvis de har et vist veldefineret, fast tilknytningsforhold her til landet, uanset at nogle af dem så begår lovovertrædelser, ligesom danskere gør, er da ikke noget, der kan afgøres af et eller andet sagkyndigt fremmedlovudvalg; det er da en politisk eller, om man vil – og for min skyld gerne – en kulturpolitisk eller en ideologisk beslutning, og den diskussion kunne vi lige så godt starte nu i det mindste.

Jeg mener da også, at netop hr. Bjørn Elmquist har været med til at tage den diskussion seriøst tidligere, for hr. Bjørn Elmquist har på et tidspunkt, hvor vi diskuterede udlændingeretsstilling, sagt, at han gik ind for, at en udlænding, der havde været her i landet så længe, at han, hvis han søgte, så at sige automatisk fik dansk statsborgerskab, skulle være sikret mod udvisning, også hvis han kom til at begå kriminalitet. Det var 7 år på det tidspunkt. Jeg synes, det er et for stort krav, men det har vi ikke formuleret i beslutningsforslaget. Vi har sagt »et veldefineret tilknytningsforhold«. Det er 7 år. Vi mener, det kan være lavere, men o.k., hr. Bjørn Elmquist har faktisk tidligere taget en helt principiel og generel stilling til dette, og et af hovedspørgsmålene er jo: skal vi kræve, at denne gruppe af befolkningen er særlig rene? Altså skal vi stille disse diskriminatoriske krav?

Jeg når vist kun så at kommentere socialdemokratiets ordfører, som læste op af arbejdsprogrammet, og jeg fik noteret ned, at der står i det: »Udvisning skal kun ske ved grovere kriminalitet.« Ja men det er jo ganske i strid med den praksis, som den socialdemokratiske ordfører nu er med til at lægge ryg til for de næste mange uger og måneder – og halve år, tør jeg også godt spå. Der udvises hver eneste dag. Der udvises op mod 2.000 om året. Velan, de fleste af dem er banale sager, ind over grænsen og ud igen, men omkring 200–300 om året er virkelig alvorlige sager, hvor der er familier i klemme. Der sker hver eneste uge tragedier og ikke efter de kriterier, der er nævnt i socialdemokratiets arbejdsprogram: »grov kriminalitet«.

[Wilhelm]

Lad mig tage en tilfældig sag. I dag udløber ankefristen i en sag, hvor fremmedpolitiet har dikteret udvisning af en mand, som overhovedet intet ulovligt har begået. Han er dansk gift, men fremmedpolitiet mener – og manden får ikke lejlighed til at føre en rets-sag og bevise det modsatte – at den pågældende – uden endnu at have fået arbejdstilladelse – nogle gange måske har hjulpet i sin brors forretning, når denne holdt frokostpause, og det må han ikke, når han ikke har arbejdstilladelse. Ja men det er naturligvis ganske imod ånden i bestemmelsen. Det er jo fuldstændig absurd, at det skal tvinge denne familie til at forlade landet og være væk i 1 år, for i udvisningsbeslutningen står der også, at man vil se med stor velvilje på en ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse, efter at udvisningstilholdet på 1 år er overstået.

Denne familie skal altså forlade landet, et 10 års barn skal til udlandet, alene fordi man synes, der er overtrådt en bestemmelse om arbejdstilladelse ved, at den pågældende mand måske et par gange i en frokostpause har vikarieret for den bror, der har forretningen. Han er den dag i dag fuldstændig automatisk berettiget til en arbejdstilladelse, for han er dansk gift, men ikke desto mindre fremturer man på den måde. Der er ikke tale om kriminalitet, kun om overtrædelse af en administrativ regel og intet andet. Sagen ligger nu hos justitsministeren, ankefristen udløber i dag, og jeg kan bebude med det samme, at hvis ikke justitsministeren gør den afgørelse om, skal han til samråd i retsudvalget om den sag.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Det sidste opfatter jeg ikke som nogen trussel, men som en mulighed for at komme til samråd og forklare de afgørelser, der måtte blive truffet. I øvrigt må jeg sige, at jeg kender ikke den pågældende sag, og det er jo så nemt her fra talerstolen at komme med en helt konkret sag, som vi andre ikke har gnost af chance for at udtale os om. Jeg synes, det er lidt billigt.

Jeg skal ikke gå ind i debatten i øvrigt, for som jeg har sagt, mener jeg, at debatten skal afvente resultatet af udvalgets arbejde. Jeg vil kun sige to ting.

Jeg er selvfølgelig lidt ked af, at det hævdes fra en ordførers side, at der træffes vilkårlige afgørelser. Det er rigtigt, at alle afgørelser ikke kan indpasses i et skema, fordi der undertiden i bestemte sager kan være helt specielle menneskelige grunde til at træffe en afgørelse, der måske ikke falder inden for skemaet, men det er efter min opfattelse ikke udtryk for vilkårlighed. En sådan ville foreligge, hvis to ganske ens sager blev behandlet forskelligt, og det bestræber vi os naturligvis på ikke sker.

Jeg skal sige til fru Inge Krogh, blot for at illustrere det vanskelige i disse sager, at når hun tilråder, at afgørelser om udvisning træffes straks i forbindelse med en domsafsigelse, kan det selvfølgelig have nogle fordele. På den anden side kender jeg et konkret eksempel, som vi i øjeblikket har til behandling, hvor en person idømmes en langvarig fængselsstraf; han får i løbet af afsoningsperioden meget tæt kontakt med nogle børn, som han ikke havde nogen kontakt med før, fire i alt tror jeg det er, og han får måske i en 5-6 års periode en meget nær tilknytning til landet. Jeg vil mene, det ville være uheldigt, hvis afgørelsen var truffet ved domsafsigelsen uden mulighed for at tage de menneskelige hensyn, der senere kan komme på tale.

Med hensyn til citatet af hr. Gammeltoft-Hansen skal jeg blot fastslå, hvad hr. Bernhard Baunsgaard nok ved, at Gammeltoft-Hansen netop er medlem af fremmedlovudvalget og derfor naturligvis har de bedste muligheder for dér at gøre sine synspunkter gældende.

Lad mig afslutningsvis sige, at i Norge har man et lignende udvalg, nedsat, tror jeg, lidt før vores. Formanden er den norske repræsentant i Den europæiske Menneskerettighedskommission, professor Torkel Opsahl. Det udvalgsarbejde har nu varet 4-5 år og bliver færdigt efter vores, så vidt jeg er orienteret, og det skyldes bestemt ikke manglende vilje hos professor Torkel Opsahl til at sikre retssikkerheden så meget som muligt, men det skyldes, at man dér er stødt på præcis de samme vanskeligheder og komplikationer, som det danske udvalg er stødt på.

Jeg regner med i løbet af den kommende folketingssamling at kunne fremsætte lovforslag om udlændinges retsstilling, om udlændinges stilling i det hele taget, på grundlag af

[Justitsministeren]

den betænkning, vi forventer omkring sommer.

Bjørn Elmquist (V):

Det, der kalder mig på talerstolen her i anden omgang, er hr. Wilhjelm's bemærkning om det citat, jeg drog frem fra bemærkningerne. Jeg sagde, at jeg og mit parti syntes, det var forkert at gå ud i denne debat på mere definitiv vis, før fremmedlovudvalget har færdiggjort sit arbejde, og så lød det, som om det, venstresocialisterne forventede af os, blot var en principiel tilkendegivelse. Der står i bemærkningerne – jeg citerer: »... således at denne mere principielle og politiske debat...«, og det kan jeg ikke udlægge anderledes, end at det også kan gå på den politiske debat, der vedrører den detaljerede udformning, f.eks. af udvisningsreglerne. Jeg synes da, det er meget rimeligt og meget forståeligt og i og for sig også meget fornuftigt, at vi i mit parti ønsker at se, hvad man i dette udvalg når frem til. Jeg kunne da også godt drille VSerne; det sker jo ind imellem, at det bliver gjort fra denne talerstol, når vi snakker om de mange retsgarantilovforslag, som fremsættes af VS, samtidig med at man strides så kraftigt internt i partiet. Det kunne da godt være, der var mange udlændinge, der ville vide, hvad venstresocialisternes principielle og politiske holdning til indvandrernes rettigheder var i den situation, som venstresocialisternes kongres diskuterede i den weekend, der netop er overstået. Er det også nogle af dem, der kan risikere at få deres menneskerettigheder begrænset i en given situation, hvis det står til venstresocialisterne? Jeg kan da godt sige til venstresocialisterne, at det er for ringe, at de ikke allerede nu og her kommer ind på de principielle synspunkter.

Og så noget om risikoen for vilkårlighed. Jeg tror nok, at vi stikker os selv blå i øjnene, hvis vi tror, vi slipper for problemer, hvis det lægges over til domstolsafgørelser f.eks. og vi får nogle af de helt klare regler, som venstresocialisterne foreslår i dette forslag til folketingsbeslutning, for det, der er det ulykkelige ved disse problemer, er jo netop, at det ofte ender i familietragedier. Der er mange af de mennesker, som disse beslutninger vedrører, der vil opfatte en hvilken som helst beslutning som vilkårlig, netop fordi den

rammer lige præcis dem, og de synes måske selv, at deres situation er parallel med mange andres.

Jeg vil gerne advare mod, at man, som hr. Wilhjelm var inde på, udsætter eller stiller i bero alle de udvisninger, der kunne medføre tragedier, og som eventuelt ikke ville blive realiseret, hvis man nu lavede loven om. Dermed giver man de mennesker en næsten berettiget forventning om, at der ikke vil blive tale om udvisning, når loven bliver vedtaget, og det kan vi jo ikke på forhånd vide. Det må derfor være vor indstilling, at vi må have denne betænkning fra fremmedlovudvalget, og så må vi se på det konkrete lovforslag fra justitsministeren.

Knud Lind (FP):

På grund af tidnød fik jeg ikke nævnt sidste gang – jeg tror dog nok, at hr. Wilhjelm er klar over det – at fremskridtspartiet ikke kan gå ind for hr. Wilhjelm's beslutningsforslag, alene fordi forslaget er for vagt formuleret. Bare det, man skriver på side 1: »en nærmere veldefineret tilknytning til landet«, giver problemer i sig selv.

Fremskridtspartiet har intet mod udlændinge, indvandrere m.v. Det er rart med lidt frisk vand i karrene, som kan give en tiltrængt fornyelse inden for alle dele af samfundslivet.

Så er spørgsmålet: hvad har regeringen reelt lavet? Ja, man har i 1974 – jeg tror, det var i november – indført indvandrerstop for fremmed arbejdskraft, og så har embedsmændene lavet en lovebekendtgørelse, der blev kritiseret af SiD angående den omgælgelse, der kunne ske for så vidt angår § 39, punkt 4, angående montører, konsulenter og instruktører. Ministeren sagde før, at det var meget nemt for hr. Wilhjelm lige at gå op og stille et spørgsmål, som ministeren ikke var forberedt på. Detté her kom frem den 9. december 1980, og da stod der i Aktuelt:

»Det bliver departementschef Jens Wandall, arbejdsministeriet, der som formand skal sørge for at præcisere det eksisterende og forstærkede problem om udenlandske arbejders adgang til landet uden arbejdstilladelse.«

Samtidig blev der nedsat et mindre, hurtigtarbejdende udvalg, som skulle klargøre netop denne § 39, punkt 4-regel, der var en

[Knud Lind]

omgåelse af reglerne, mente man. Hvorledes er det gået med det, hr. minister? Det kunne jeg da godt lide at høre til slut her.

Det var også, som om VS og måske socialdemokratiet ville tage patent på det med indvandrerspørgsmål. Hvis jeg skulle have lavet hr. Wilhjelm's forslag, havde der været en definition f.eks. på en gæstearbejder, nemlig en udenlandsk statsborger, der for et ganske bestemt tidsrum har fået tilladelse til at arbejde i Danmark under den forudsætning, at gæstearbejderen under sit ophold er i stand til at sørge for sig og sine og i øvrigt ikke belaster de offentlige kasser ved sin tilstedeværelse i Danmark. Det var sådan set en definition på dem, og så kunne vi gå videre til immigranten. Det er jo en udenlandsk statsborger, som på lovlig vis agter at tage eller har taget ophold i Danmark ud over 3 måneder, eller som med føje må antages at ville tage fast bopæl eller arbejde eller ophold i Danmark. Derimod ser det anderledes dårligt ud med socialdemokratiet, for det hele venter jo hos embedsmændene nu, så jeg kan slutte af med socialdemokratiets egne ord op til den kommunale valgkamp: man har gjort sin pligt og kan med god samvittighed vente på resultatet.

Wilhjelm (VS):

Jeg forstår oprigtig talt ikke, hr. justitsminister, hvorfor det skulle være billigt at komme med konkrete eksempler. Det nævnte eksempel er lige efter bogen, det er ikke specielt udvalgt på anden måde, end at det er brandaktuelt lige i dag, fordi ankefristen udløber i dag. Der var også nogle i forgårs og i sidste uge og i forrige uge igen, så der er såmænd ikke noget specielt, som ministeren ikke skulle kunne svare på, for det er lige efter bogen.

Jeg kan godt forstå, at ministeren ikke kan lide at høre konkrete eksempler, for det er jo i meget kraftig modstrid med det, hans partis ordfører sagde var de socialdemokratiske principper: at der kun skulle kunne udvises efter grov kriminalitet. Det er altså den praksis, vi lever med, og som vi lever med på 7. år efter det tidspunkt, hvor det store flertal her i tinget fandt ud af og blev enig om, at det er for dårligt med den retssikkerhed, vi har for udlændinge her i landet, og at det måtte laves om.

Og det er den tilstand, vi også skal leve med lang tid endnu, fordi man bliver ved med at bruge det dér udvalg som hovedpude. Jeg synes, der er grund til at prøve at få en debat om de principielle ting i det her, og ministeren har da sagt – og det vil jeg gerne takke ham for – at det er nogle af hovedpunkterne i spørgsmålet om udlændinges retssikkerhed, der er nævnt i de 3 punkter her.

Hvem overhovedet skal ikke kunne udvises, hvis man skal have sådan en kategori? Det er der nogle der ikke mener, men det mener vi altså, og det har hr. Bjørn Elmquist også ment på et tidspunkt i hvert fald; jeg håber, han stadig væk mener det. Hvad skal kriterierne være for dem, der skal kunne udvises? Og hvem administrerer udlændingeloven? Det er de 3 hovedpunkter, og dem synes jeg der er grund til at få diskuteret. Jeg synes også, der er grund til at få dem diskuteret meget hurtigt, også selv om det bliver parallelt med, at udvalget gør sig færdig. Det vil jo bare forlænge hele processen naturligvis, så meget mere som det, efter alt, hvad jeg har hørt, bl.a. på udenrigsministerens seminar om menneskerettighederne i går, vil være helt utilfredsstillende, beskedne småreformer – der ikke væsentligt retter op på udlændinges retsstilling her i landet – som kommer fra flertallet i den betænkning.

Der var i går en meget stor interesse på udenrigsministerens seminar for menneskerettigheder for at feje for egen dør, og det synes jeg var godt. Og et af de eksempler, som så at sige alle nævnte – og jeg håber, at udenrigsministeren, som han lovede i går, har givet det videre til justitsministeren – var den skamlet, som udlændingeloven er. Det blev nævnt fra Mellempopulært Samvirke, fra Amnesty International, fra Dansk Flygtningehjælp, fra Røde Kors, fra Dansk Forfatterforening, fra så at sige alle, der havde ordet hele dagen i går på udenrigsministerens menneskerettighedsseminar, men det er altså det, man vil fortsætte med en rum tid endnu.

Hr. Bjørn Elmquist var inde på, at når vi skrev, at den mere principielle og politiske debat syntes vi skulle forløbe samtidig med, at udvalget gjorde sig færdig, kunne han kun forstå det sådan, at det måtte være detaljerne i udformningen. Jeg kan slet ikke forstå, at man kun kan forstå det sådan. Vi skriver jo utrykkeligt, at dette er et beslutningsforslag,

[Wilhelm]

fordi det er principperne, vi skal have diskuteret. Vi skriver også, at vi er klar over, at det ikke bliver færdigbehandlet, endsige vedtaget i denne samling, men at vi synes, der er grund til at få gang i den mere principielle og politiske debat, og, hr. Bjørn Elmquist, der står ikke tekniske debat. Jeg ville kalde udformning af detaljerne for en teknisk debat, og det er egentlig det, vi har fremmedlovudvalget til. Lad det bare komme med gode ideer, når det drejer sig om den tekniske udformning, men principperne – skal nogen være sikret mod udvisning, skal vi acceptere, at der er en kriminalitet også i indvandrergruppen, eller skal vi diskriminatorisk forlange, at de er fuldstændig rene, og hvem er det, der skal administrere udlændingeloven? – disse principper er ikke tekniske spørgsmål; dem bør politikere kunne diskutere, og de bør finde deres egne ben uden at forlænge hele processen ved at afvente fremmedlovudvalgets betænkning.

Så havde hr. Bjørn Elmquist en bemærkning om VS' kongres. Jeg vil sige, at hvis hr. Bjørn Elmquist havde været her ved den tidligere sag, hvor hr. Hagen Hagensen havde nogle bemærkninger om VS' kongres, ville han have fået at vide – men jeg skal gerne gentage det – at man er meget dårligt informeret om VS' kongres. Det er delvis VS' egen skyld, og jeg håber, man tager ved lære af det, men man er utrolig dårligt informeret, hvis man kun har læst sin B.T.

For at illustrere det skal jeg yderligere gøre opmærksom på, at af dem, der overfaldt os allerstærkest, nemlig B.T., blev jeg forledt om at skrive en kronik om, hvad det egentlig var, uenighederne gik på. Jeg sagde tak og fik at vide, hvor lang artiklen skulle være. Det var bestillingsarbejde fra B.T., og jeg brugte en halv nat på at skrive den, for vi har jo lidt travlt her i forvejen, men da den åbenbart ikke passede B.T., har jeg i dag fået at vide, at man desværre ikke har plads til den alligevel. Det er vores vilkår for at forklare os i denne debat i de medier, som er hr. Bjørn Elmquists og hr. Hagen Hagensens informationskilde med hensyn til, hvad der foregår i VS.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Ja, efter den tidligere udtalelse er hr. Wilhelm berettiget til at komme ind på emnet,

men ellers må man vel nok sige, at det ligger på kanten af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Forespørgsel til statsministeren:

Forespørgsel af Knud Lind (FP):

»Hvad agter statsministeren helt præcist at foretage for at hindre en fortsat optrapning af unges husbesættelser og voldshandlinger mod politiet?«

(Forespørgsel nr. F 13. Anmeldt 11/3 82. Fremme af forespørgslen vedtaget 17/3 82).

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Da der er tale om en forespørgsel, kan der blive afstemninger om forslag om motiveret dagsorden. Sådanne eventuelle afstemninger vil først finde sted i morgen, fredag.

Begrundelse

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiets forespørgsel til statsministeren om unges husbesættelser og voldshandlinger mod politiet har flere gange været sat på dagsordenen, men har måttet udskydes af forskellige grunde.

Der har gennem adskillige måneder været husbesættelser og herunder også voldshandlinger mod politiet, når politiet efter henstilling skulle fjerne husbesættelse, demonstranter, fra besatte huse. Umiddelbart skulle man tro, at husbesættelser og vold mod politiet ville høre op, så snart realitetsforhandlinger mellem Københavns kommunes repræsentanter og BZ-grupper m.v. i København var indledt, men dette har desværre ikke været til-